

Vulpoiul simți că mașina încetinește înaintea băiatului, așa cum simțea dinainte totul: prin pernițele din tălpi, de-a lungul spinării, în vârful firelor de blană sensibile de la încheieturile picioarelor. După cum se zguduia vehiculul își dădu seama că drumul devenise denivelat. Se ridică din poala băiatului și adulmecă furiș mirosurile de miroasuri care pătrundeau prin fereastră și care îi spuneau că tocmai treceau printr-o pădure. Miroasuri puternice de pin – de lemn, scoarță, conuri și ace – străpungeau aerul ca niște lame. Dar, dincolo de toate acestea, vulpea recunoscuse și alte miroasuri, mai subtile: de trifoi, de leurdă și de ferigă, plus o sută de alte plante pe care nu le mai întâlnise până atunci, dar care miroseau puternic a verde.

Și băiatul simțea acum ceva. Își trase prietenul mai aproape și strânse mai tare mânușa de baseball.

Neliniștea băiatului îl luă pe vulpoi prin surprindere. În cele câteva rânduri când mai călătoriseră împreună cu mașina, băiatul fusese liniștit, ba chiar încântat. Vulpoiul își apropie botul de șiretul mânușii, cu toate că nu putea suferi mirosul de piele. Băiatul lui râdea tot timpul de el din cauza asta. Îi rotea mânușa în jurul

capului, luptându-se cu el în joacă. Așa se distra el cu vulpoiul.

Dar astăzi băiatul doar își ridică prietenul în brațe și-și îngropă adânc obrazul în blana albă din jurul gâtului său.

Abia în acel moment își dădu seama vulpoiul că băiatul plângea. Se răsuci să-i vadă chipul, ca să fie sigur. Da, chiar plângea, dar fără niciun sunet, într-un fel pe care vulpoiul nu-l mai văzuse la el. Băiatul nu mai vărsase lacrimi de foarte multă vreme, dar vulpoiul își amintea bine că mai înainte întotdeauna plângea zgomotos, parcă încercând să atragă atenția asupra ciudatelor picături de apă sărată care-i izvorau din ochi.

Vulpoiul îi linse lacrimile de pe obraji și din clipa aceea chiar că nu mai înțelese nimic. Nu simțea miros de sânge nicăieri. Se răsuci și se dădu jos din brațele băiatului ca să-l studieze mai atent, îngrijorat că poate are vreo rană și n-o fi băgat el de seamă, cu toate că pe el nasul nu-l trăda niciodată. Dar nu, nu prinse nici urmă de miros de sânge, nici măcar de la vreo vânătaie unde sângele să se fi adunat sub piele ori ceva mai adânc, vreo urmă de măduvă dintr-un os crăpat, așa cum se întâmplase într-un rând.

Mașina trase pe dreapta, iar geamantanul de alături se clătină. Tot după miros vulpoiul știa că în geamantan se află hainele băiatului și lucrurile din camera lui, pe care băiatul le atinge cel mai des: fotografia pe care o ținea pe birou și obiectele pe care le avea ascunse în sertarul de jos. Vulpoiul atinse cu piciorul un colț al geamantanului, încercând să-l întredeschidă doar puținel, cât să poată și băiatul, cu nasul lui slab, să-și adulmece lucrurile preferate, sperând că asta îl va

liniști. Dar chiar atunci mașina hodorogi și încetini din nou, de data aceasta oprindu-se aproape de tot. Băiatul fu azvârlit înainte, cu capul în mâini.

Inima vulpoiului începu să bată mai iute, iar firele de blană de pe coadă i se zbârliră. Mirosul de metal încins, impregnat în hainele cele noi ale tatălui băiatului, îi ardea gâtulejul. Sări la fereastră și începu s-o zgârie. Câteodată, acasă, și băiatul lui ridica un perete de sticlă ca acesta dacă făcea așa. Întotdeauna se simțea mai bine când peretele de sticlă era ridicat.

Însă de astă dată băiatul îl trase din nou mai aproape în brațele lui și îi spuse tatălui său ceva pe un ton rugător. Vulpoiul învățase înțelesul multor cuvinte omenști, iar acum îl auzi pe băiat folosind un cuvânt pe care îl cunoștea:

— NU!

De multe ori, cuvântul „nu“ era legat de unul dintre cele două nume pe care le știa vulpoiul: numele lui și numele băiatului. Ciuli urechile, dar auzi doar cuvântul NU, pe care băiatul i-l repetă tatălui său de mai multe ori, rugător.

Mașina trepidă, oprindu-se de tot, și se înclină spre dreapta, stârnind dincolo de fereastră un nor de praf. Tatăl se întinse peste spătarul scaunului și, după ce îi spuse fiului său ceva cu un glas blând, care nu se potrivea deloc cu mirosul puternic de minciună pe care îl emana, apucă vulpoiul de ceafă.

Băiatul lui nu se opuse, așa că nu se opuse nici vulpoiul. Se lăsă să atârne moale, vulnerabil, în mâna bărbatului, cu toate că era destul de speriat și îi venea să-l muște. Dar astăzi n-ar fi vrut să-i necăjească pe oamenii lui. Tatăl deschise portiera mașinii și, pășind peste

pietriș și smocuri de iarbă, porni spre marginea unei păduri. Băiatul ieși și el din mașină și îl urmă.

Când tatăl îl puse jos, vulpoiul făcu iute un salt într-o parte, ca să nu-l atingă. Se uită lung la cei doi oameni ai lui și observă cu mirare că acum erau aproape de aceeași înălțime. Băiatul crescuse foarte mult în ultimul timp.

Tatăl arătă cu mâna spre pădure. Băiatul își privi tatăl o clipă și din ochi începură să-i curgă din nou lacrimi. Apoi își șterse obrajii cu tricoul și dădu din cap. Băgă mâna în buzunarul jeansilor și scoase de acolo un vechi soldățel din plastic, jucăria preferată a vulpoiului.

Vulpoiul se propti bine pe picioare, pregătindu-se pentru jocul lor obișnuit. Băiatul o să-i arunce jucăria, iar el o s-o găsească, un lucru de care băiatul se mira întotdeauna. Apoi o să recupereze jucăria și o să aștepte, cu soldățelul în gură, ca băiatul să-l găsească și să-i arunce jucăria din nou.

Băiatul ridică bineînțeles soldățelul și îl azvârli în pădure. Atunci vulpoiul răsuflă ușurat (da, veniseră aici doar ca să se joace!) și nu mai băgă de seamă nimic. Se repezi în pădure fără să se uite înapoi la oamenii lui. Dacă ar fi aruncat o privire în urmă, l-ar fi văzut pe băiat smucindu-se din brațele tatălui și acoperindu-și fața cu brațele și atunci s-ar fi întors. El îi oferea băiatului tot ce îi trebuia: protecție, distracție și afecțiune.

Dar în loc să se uite în urmă, vulpoiul porni după jucărie. O găsi ceva mai greu decât de obicei, fiindcă pădurea era plină de atât de multe miroaturi proaspete, dar numai puțin mai greu, căci mirosul băiatului lui era impregnat în jucărie. Iar mirosul acela îl putea găsi oriunde.

Soldăţelul zăcea pe pământ, cu faţa în jos, lângă rădăcina cioturoasă a unui nuc cenuşiu, de parcă s-ar fi azvârlit acolo singur, de disperare. Arma lui, cu patul lipit tot timpul de obraz, se înfipsese până în plăsele în stratul de frunze moarte. Vulpoiul dezgropă jucăria cu botul, o apucă între dinţi şi se ridică în picioare, ca băiatul să-l poată găsi.

În liniştea pădurii totul era neclintit, mai puţin fâşiile de lumină care sclipeau ca sticla verde printre ramurile înverzite ale copacilor. O undă de îngrijorare îi înfioră spinarea. Lăsă jucăria jos şi lătră. Nu se auzi niciun răspuns. Lătră iar, dar din nou îi răspunse doar liniştea. Dacă asta era un joc nou, nu-i plăcea deloc.

Ridică din nou soldăţelul şi porni iute înapoi pe unde venise. În clipa în care ieşi din pădure ţopăind, o gaiţă trecu pe deasupra lui şi ţipă. Vulpoiul se opri în loc, cu inima sfâşiată.

Băiatul lui îl aştepta, fără îndoială, să se joace cu el. Dar păsările astea!... Ore în şir privise păsările din cuşca lui, tremurând când le vedea brăzdând cerul la fel de iute ca fulgerele în serile de vară. Întotdeauna îl fermecase libertatea lor în zbor.

O gaiţă ţipă din nou de undeva, din adâncul pădurii. Îi răspunse un cor de ţipete. Vulpoiul mai şovăi o clipă, privind printre copaci, aşteptând ca pe cer să se ivească vreun fulger de un albastru electric.

Atunci auzi undeva, în spatele lui, o portieră de maşină închizându-se, pe urmă încă una. O luă la goană cât îl ţineau picioarele, neluând în seamă măcăcinii care îi zgâriau obraji. Motorul maşinii începu să huruie. Vulpoiul tocmai ajungea în buza pădurii şi se opri pe marginea drumului.

SARA PENNYPACKER

Băiatul lăsă în jos geamul portierei și își întinse brațul în afară. Și, în timp ce mașina accelera, azvârlind în urmă un nor de prundiș, tatăl strigă la băiat:

— Peter!

Iar băiatul strigă singurul nume pe care vulpoiul îl cunoștea:

— Pax!